

närris ja pinas temma süddant ja ikka hü-
dis ta nuttes: oh isä! mo kallis isä!
nüüd saad sa omma wanna ea sees minno
pärrest naertud ja teotud! Nüüd pead sa
minno pärrest nuttoga hauda minnema!
Keif rahwas, kes sedda kuulsid, nutsid
temmaga, ja se aus kanga-plekia ütles ta
wasto: ärra nutta, mo poeg! sa seisad
Jummala warjo al; sest sa auustad omma
isä; ja minno tenistusse, fenni kui Jum-
mal sind omma nouga aitab. Mul läh-
háb maiaš abbi tarwis, ja sinno peäle ma
lodan. Bõm wottis sedda nouu tännoga
wasto, ja sai wägga rõõmsaks, kui ta selle
perremehhe jummalakartlikkud wisid ja sed-
da waikest ja rahholist ello näggi, mis selle
maia sees aeti. Ea arwas ennast omma
isä maiaš ollewad. — Monne päwade
pärrest kirjotas ta omma isäle üht ramato,
mis sees ta temmale teada andis, mis sug-
gu temmaga olnud, ja palus ni paljo rahha
et

et ta saaks ennesele jälle särgid ja ridid osta.
Agga mis wastust ta sai? Ea isä kirjo-
tas temmale jälle:

Mo armas poeg,

Nuttes ollen ma sedda ramato luggend,
mis sa mulle kirjotand; sest mo isä, süd-
da ei woi sul mitte so hädda sees abbiks
jouda, egga koppikast rahha sulle täkita-
da. Keif mo warra, mis Jummal mul
annud, on tulle-kahjo läbbi otša sanud —
mul polle ennam rahha, egga ridid, egga
leiba — ma ellan sest, mis woerad armust
mulle annawad, ja mis so bed waesed om-
ma näppo-tõga jouawad tenida. Jum-
mal sago meid ja sind aitma. Nutto ja
kurwastusse pärrest ma ei woi sul ennam
kirjotada. Jä agga Jummalat kartma —
sedda palluwad so bed ja so isä.

Kotthard Bõm.

Minnestus kippus nore Bõmi peäle, kui
ta sedda ramato lugges, ja ta langes Ma peäle
mahha.